

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

DE VOORZITTER VAN DE XIV^e KAMER,

nr. 6463 van 27 januari 2011
in de zaak A. 198.692/XIV-32.725

In zake :

~~Mohamed Y...~~
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pierre Robert
kantoor houdend te 1030 Brussel
Eugène Smitsstraat 28-30
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Het cassatieberoep, ingesteld op 31 december 2010, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 52.159 van 30 november 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 7 januari 2011 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek hebben betrekking op het bewijs van de verbintenissen en van de betaling en kunnen dan ook niet dienstig worden aangevoerd in een procedure betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluiten om geen bewijswaarde toe te kennen aan het neergelegde paspoort zonder dat hij dit stuk van valsheid diende te betichten. De beoordeling van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde stukken behoort immers tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die in een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de volle rechtsmacht beschikt. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen. Het eerste middel is ook in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Verzoeker voert in een eerste en een tweede onderdeel van het tweede middel aan dat het bestreden arrest zich niet uitspreekt over de nood aan subsidiaire bescherming maar hij gaat voorbij aan hetgeen in punt 2.8 van het bestreden arrest wordt uiteengezet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers vast dat verzoeker het bewijs van een verband tussen de toestand in het land van herkomst en zijn eigen persoon onmogelijk maakt doordat de nieuw neergelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de in het kader van de eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn beweerde afkomst in Afghanistan kunnen weerleggen. De kritiek van verzoeker in die zin mist dan ook feitelijke grondslag en het tweede middel is in die mate kennelijk ongegrond.

In een derde onderdeel van het tweede middel voert verzoeker aan dat het bestreden arrest geen rekening houdt met de antwoorden die hij heeft gegeven tijdens zijn tweede interview op het commissariaat generaal. In het bestreden arrest wordt nochtans uitvoerig ingegaan op de verklaringen van verzoeker terwijl hij nalaat te verduidelijken met welke verklaringen of elementen van zijn zaak geen rekening zou zijn gehouden. Verzoeker maakt met dergelijke vage kritiek geen schending aannemelijk van artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 noch van artikel 39/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het tweede middel is in die mate kennelijk ongegrond en om de hierboven uiteengezette redenen moet niet worden ingegaan op het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen.

In punt 2.9 van het bestreden arrest wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk geantwoord op de vraag van verzoeker om aan de commissaris-generaal te bevelen een standpunt over Pakistan als eerste land van asiel en/of als veilig derde land in te nemen. De Raad besluit immers dat verzoeker niet aantoont dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Het bestreden arrest voldoet op dit punt dan ook aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het derde middel is kennelijk ongegrond.

BESLUIT :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.
2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zevenentwintig januari tweeduizend en elf, door:

Carlo Adams,

wvd. kamervoorzitter,

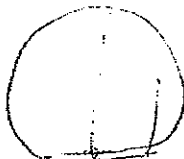
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier,



Joris Casneuf.

De voorzitter,



Carlo Adams.